

Visszhang • Hobbilovon Európába

Eörsi István: A kifosztottság dicsérete címmel a Magyar Hírlap karácsonyi számában szárnyas szavakkal szólt arról, hogyan közeledjünk Európához. Mint tanítvány, mindig elfogódottan szállok vitába mesterekkel. **Eörsinek** pedig különösen sokat köszönhetek, hiszen ő magyarította Orwell: Állatfarm című kisregényének színpadi változatát, amit a kaposvári színházban annyiszor láttam. A rendszerváltás előtti 45 év lényegét ebből a műből értettem meg, mert a plüssöt és az afrikot az epedarugókig lecsupaszította.

Cikkében azonban azt találta írni, hogy ha Európát elutasítjuk akkor csak az 1100 esztendőös besenyőromantika marad nekünk: húspuhítás a nyereg alatt.

Vélekedéséből az következne, hogy amikor Európát vasfüggönnyel utasítottuk el, akkor azok voltak hatalmon, akik hisznek a turulmadárban. Pedig, mint tudjuk, az ellenkezője (sem) igaz.

A besenyőromantikát, a húspuhítást a nyereg alatt és főtereink összes "turulmadarát" persze csakugyan jobb lenne elfelejteni. Alább kifejtem, miért. De előbb hadd meséljem el, hogy amikor Torinóban, a konzernelnök házigazda a Kossuth-kiállításra vitte újságíró csoportunkat, akkor portugál személyi titkárának olyan keskeny feje volt, hogy az én holdvilágképű rassztípusom "lehetetlenek" tűnt föl mellette. És viszont. Szerencsére kiderült, hogy mégis kíváncsiak vagyunk egymásra és hogy a legjobb közös témánk – fárasztó kulturális programok és gyárlátogatások szünetében – a lovaglás. Ő a spanyol iskolát tanulta, de a nálunk mind népszerűbb lovasíjászat is érdekelte – ebben a kezek felszabadulásához a lábakkal és a csípővel kell irányítani. Szerinte Hannibál seregében az etiópok lovagoltak így, amihez nem tudtam hozzászólni, mire ő egy angol hadtörténeti könyvet ajánlott. Én pedig felhívtam a figyelmét néhány auktorra. Köztük Reginorra, aki szerint a magyarok nyers húst esznek és foglyaik szívét orvosság gyanánt hasznosítják. Majd Ekkehard sankt-galleni történetére, amelyikben Heribald barát meséli magyar rabtartóiról, hogy sosem látott vidámabb fickókat.

Eörsi cikkében az áll: kisémmizettségünk fogékonnyá tehet bennünket Európa legbűvöletesebb szellemi hagyománya, a kritikai alapállás iránt. Én azonban úgy tapasztaltam, hogy az elfogulatlanságom nagyobb szimpátiát kelt. S helsinki folyamat ide, német parlament oda – Kelet és Nyugat találkozása "légyottokon" megy végbe. Kelet-berlini barátnőm nemrég azt mondta a telefonban, hogy zsidógimnáziumba íratta be a gyerekét, ami meglepett. Rövid gondolkodás után azt kérdeztem: tudja-e már, hogy mikor vannak a sátoros ünnepek. – Nem – felelte – de majd megérdeklődi a rabbitól. Miért?

Meghívtam őket Magyarországra azokban a hetekben (bármikorra is essenek), és megbeszéltük, hogy a mi családunk tervbe vett nomád lovas ünnepét is akkor tartjuk. Jurtákban fogunk lakni (és az erről készülő videófilmet egy új multikulturális irányzat, a "világzene" effektusaival hangosítjuk).

Mert mindez nem besenyőromantika hanem "visszaismerősödés": fordítottja az elidegenedésnek. Egyébként a nyereg alatt nem szokás húst puhítani – az ómagyarok a ló hátsebeit gyógyították nyershús-szeletekkel.

Pálóci Antal

újságíró